omanik oma ſaladuſt ſellwiiſil tema eeſt warjata püüdis.

„Jah!“ wastas ſee, — juſt mitte ilma punastamata, — „ma ſaatſin oma kallimad asjad kõik Pariiſi.“

„Seda tegite Teie wäga hästi“, ütles kindral naerdes ja murdis kõne katki.

Aga losſiproua ei mõelnud ſeſt kõneſt mitte head. Ta oli ſõõgiajal kindrali hoolega tähele pannud ja tema näujumeſt märkinud, et tal midagi ſüdame peal oli. Seſt arwas ſee mõiſtlik naesterahwas üsna õieti, et tema ja ta abikaaſa ſaladus äraantud on.

Wana Fleury peale oli ta nii wäha mõelnud, et ta tema eneſele oma muret kurtis ja temalt küſis, kas ta mitte ei teaks arwata kuſt ſee aſi on wäljaläinud.

„Seda wõib kergeste arwata“, wastas ſee; „ſeal on Penjamin, kelle üherajamiſeſt ma Teile juba ſagedaste olen räägkinud, kelle eeſt ma Teid iſe armuline proua, tihti olen maanitſenud, ſee pistab ennaſt, kui tal aga üks minut aega ülejääb, koſe kindrali adjutanti juure, joob ſelle teendritega, ja ma tahan oma pea peale kihlawedada, ſee on meie ſaladuſe äraannud.“

Weel ſellſamal õhtul andis proua oma abikaaſale nõuu, kohalikku kohtuametnikku kutſuda, Penjamin kõwaste läbi uſutada, ja ſiis — kuidas ta iſe heaks arwab — kas teda weel pidada, ehk ſilmapilk losſiſt ja ſelle päralt olewaſt külaſt wälja ajada.

Nii ſündis ka. Penjamin kuulati üle, tehti ſüialuſeks ja saadeti ära.

Nüid läkſid mõned päewad rahuga mööda. Kindral ega tema adjutant ei wõinud ühe teendri puudumiſt nii ſuure pere ſeas mitte märgata, ſiiski ütles eſimene, kui ta kord sõõgi järel, majahärra ja prouaga losſi-aedas jalutas ja need tema lahkid wiiſiſi kiitſid.

„Noh, ſiis tahakſin ma Teile ka ühte jäädawat mälestuſe märki, eneſe ja oma rahwa peale, mahajätta. Mis Teie arwate, kui ma Teile ühte puud ſiia Teie aeda istutaks, mis Teile ja Teie armſa ſugukonnale tulewail päiwil, ikka ſeda tähtſat aega meeletuletaks?“

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1890, lk. 22